

ACC. N:R M. 9321: 1-5.

Landskap: Skåne Upptecknat av: J. Aug. Pearson
Härad: Oxie Adress: P. Gröbe gat. 13, Lund
Socken: Husie Berättat av: olika personer.
Uppteckningsår: 1942 Född år ..... i .....

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Revallet om en hammorska.

[Handwritten signature]

Var ej meningen
att detta skulle
accideras, men
prof. von Sydow
ansåg att det var
ett exempel på
folks pömt och
skvaller.
3/13-44 Jov. Jo

När Husie barnmarcka fick målat skäpet, och när hon en gång fick säs i kappfecken. (Sanna här delar.)

Det var på hösten 1896 som detta förtä hände, det hade det äret varit en farlig äska, den hade slagit ned och satt eld på flera gårdar det äret, två stycken i Husie socken, Hans Anders gård i Sv-asby samt Husie bottälle, till det senare var jag då kommen dit och arbeta som timmerman, en dag så kom jag att säga mig i den senaste tommen rätt illa, då hade min komrat till mig gån strax till barnmarckan och få bundet om den, hon var när strax intill, i det lilla huset där borta där kommunaltugan är, hon är lika god som någon fätkär, ty hon har tagit samaritkurs.

Så gick jag ju dit till henne hon hette Anna Nilsson, och när jag så kom in i fästugan så hörde jag att där var någon hos henne, jag hade ju sett att kvinnattjuvenen målare Karlsson vid Öhräflinge bäck gått dit, men jag trodde att han var gången.

Så stod jag lite i fästugan och tocka om jag skulle knacka på dörren eller gå igen, så kom jag till att höra huss det knirka i en soffas eller en säng i det innersta rummet åt gården, men

se något kunde jag inte, och det var ju nog så försiktigt.

Så kring jag ju där runt om huset och in på gården så att de inte skulle kunna uppträffa mig, ty från ett gaffelfönster trodde jag att kunna se dem lösa.

Men så långt hann jag ju inte, ty i det samma så stod målaren Karlsons fru där framför mig och sade: va ligger han där ä kryper efter, har han varit i slagsmål eller hur så han inte kan gå, men då bara skratta jag, och det tyckte hon visst att det var betydligt, eller är det något som han vill se så hon då.

Ja kanske det så jag då, är min man kanske där inne hos henne, ja visst är han de sade jag då, jag hörde ju hur det knirka i soffan så hade jag ju blivit att se vad som stod på i det andra rummet, men får att de inte skulle se mig så fick jag ju krypa runt om huset, ja så på de visst, va har han gjort vid tummen det blöder så mycket, jag sågat mig i den och så gick jag ju hit och skulle ha bundet om den, men nu får det väl vara så.

Ja jag kunde tro det sade hon då, ja jag skall på det visst se då målarens fru, och så får hon in i förstugan och slaglarum

på dören så det gaf ekö i hela huset.

Men jag blef där stående i färetugan och hade lust att höra hur det skulle spåka af där. Känd hon nu skrek, öppna såd. hittar ni på där inne era idéer.

Jag ^{stod} där nu och spratta så jag hållt på att dö, och blodet kändes af fingern i färetugan, men jag glömde att jag sagt mig ty. skäpmet intressera nu mer än att få beundret om.

Vänta nu lite tills jag får undan skäpet som står mitt för dören så då målar den, ja så så där hans fru, så den målar skäp, ja de kan jag tro, det skulle jag ha lust att titta på så de hon där, så började han där och drö i ett skäp som stod där och börja att stryka färg på den ena sidan på det, det var ju inte alls meningen att det skulle målas heller, men det skulle ju se ut som om han var där för att måla detta.

Så fick han där entligen öppnat dören men där var jag ju kommen ut på vägen, och där blef där ett farligt ballade så de hade nära kommit ihop och dra varandra i håret, men där tänkte jag, nu är det rätt best att gå, så att jag ej kommer med i ^{botsfens,}

Så gick jag då bort till bygget igen liksom jag var när jag gick, och tala om händelsen för min kamrat som skratta rent våldsamt när han fick höra hur det hade gått till.

Få, så då Soenison så hette han, han var ifrån Hucie så han kände till henne, det är inte första gången han har varit hos barnmorskan och mätat skäpet och det blir nog inte den sista heller det kan du tro, där går alla märliga och helbar för henne, kommunalordföranden Per Persson, murare Pål Månsson, och många andra, de är hon känd för, och för mycket annat.

Så bort då Soenison om fingret så gott han kunde, och sedan sätta jag till det blef kväll, till barnmorskan vägs jag nu inte gå mer, och när jag så kom hem på kvällen så tala jag om det för min mor hur det hade gått, men då skratta hon rent fulligt hon och säger, ja du slapp ut du, kunde du inte väntat lite till och låtit dem vara en fred tills att skäpet blivit mätat, när det visst blef det ju inte färdigt.

Nj det blef det ju inte, men han får ju göra det färdigt en annan gång när han får vara ifred tyckte jag.

Så en annan gång så var barnmorskan ute för att
anna åt äfventys, men det var jag inte äskäddare till, utan hon
enbart hört det ontalas, det var i en bondgård där i fluvie
socker som hon var och laga mat var. Där var gille, ty det
brukar hon ofta göra, så var alltid van att snatta lite och
var hon drog fram, det var hon ju känd för också.

Så hade hon den gången påsat på och stoppa en stek i
sin väska och det hade en hjälpsamma kommit att se, då
sade den detta till en annan, och så vid ett tillfälle så
lämnar hon köket lite, så passade denna på och slog sås i
hennes kaffficka som hängde i färetugan, och sade då till
den andra, har hon nu stek i väskan, så får hon väl ha sås
till steken när kommer hem, så slog hon sås i fickan.

Och när hon så skulle gå om källan och tog kaffan på
så skulle ta i sin kaffficka, så fick hon hela handen
full med sås och då förstod hon nog att hon var upptäckt.
Men hon kom nog aldrig det mer och laga mat det tror jag.